

Ölməyib, ölümü öldürən şair!

(Nüsrət Kəsəmənliyə ağı)

Ürəyim ağradı bu səhər sənə,
Yanıb qovruluram vaxtsiz ölmünə,
Niyə fələk qıycı: sənin kiminə?
Ölməyib, ölümü öldürən şair!

Süfrən açıq oldu dosta, qonağa,
Sınmadın, tutdular səni qınağa,
Sən ki, bənzəyirdin sönməz çırağa,
Ölməyib, ölümü öldürən şair!

Dağ qüruru vardı o vüqarında,
Saflıq, paklıq vardı əhd - ilqarında,
Söz idi şöhrətin, həm de varın da,
Ölməyib, ölümü öldürən şair!

Köksündə nə boyda dağ aparmısan,
Neçə gözəl illər, çağ aparmısan,
Meyvəsi tağında bağ aparmısan,
Ölməyib, ölümü öldürən şair!

Qalxmışdı göylərə Qarabağ ahın,
Qürbətde qaraldı gələn sabahın,
Səni əlimizdən aldı Allahım,
Ölməyib, ölümü öldürən şair!

Oğluna qoymuşdun çay adın Araz,
Sənin yadigarın Rəşatla, Araz,
Onlar idi sənə həm arzu, muraz,
Ölməyib, ölümü öldürən şair!